

aldrig nogen Sinde været stemmende med, hvad nogen paa vor Side har ment, lige saa lidt som med, hvad vi nu mene. Noget helt andet er det, at man fordrer, at Staten rent formelt skal have sin Handlefrihed, thi opgive vi det, saa opgive vi jo en Del af vor Stats Selvstændighed, og det ville vi ikke være med til. Naar der derfor tales om en saakaldet anerkendt Neutralitet — jeg skal indrømme, at det talte den ærede Ordfører ikke om — hvorved forstaas en tvungen anerkendt Neutralitet, saaledes at den danske Stat traktatmæssig forpligtede sig til under alle Omstændigheder og alle Forhold at holde sig neutral, vil jeg i alt Fald for mit Vedkommende haabe, at den danske Stat aldrig skal komme til at underkaste sig en saadan Ydmygelse. Derimod er jeg fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at det maa være den danske Stats naturlige Opgave, lille, som den er, og med kun liden Magt i sin Besiddelse, at holde sig neutral under de Krigsforhold, der kunne komme frem. Deri kunne vi alle være enige, men en absolut Forpligtelse haaber jeg, at vi aldrig skulle komme til at underkaste os, og jeg haaber det mindre paa Grund af den Kraft, der rigtignok burde ligge i vort Folk, men først og fremmest støtter jeg mit Haab derpaa, at jeg er overbevist om, at de fremmede Magter ikke kunne blive enige om at erklære Danmark for neutralt i den Forstand, hvori Schweiz og Belgien ere det. Naar den meget ærede Ordfører dernæst sagde, at ogsaa paa et andet Punkt maatte man dog vist fra Højres Side være kommen noget bort fra den gamle Betragtning, idet man ikke længere talte saa meget om, at det, vi skulle gøre, er at forsvare vor Neutralitet, saa kommer det an paa, hvad man forstaar derved. Jeg kan jo ikke antage, at den ærede Ordfører har fremført dette blot for at vise, at der strengt logisk taget er mindre god Mening i dette at forsvare sin Neutralitet (*Dinesen*: Ordføreren sagde „konstatere“) — ja, det skal jeg nok komme til — jeg kan ikke antage, at det var hans Mening, thi i det Øjeblik det første Skud er løst, og Blod er flydt, er Neutraliteten jo ikke længere til Stede, og saa kan man heller ikke tale om at forsvare den. Naar vi have talt om at forsvare vor Neutralitet, betyder det derfor kun, at vi ville hævde den, at vi ville gøre, hvad vi kunne, for i Fredstid at gøre os saa stærke som muligt, saa at det ikke skal blive alt for let for en fremmed Magt at angribe os, og vi derved have en Ga-

ranti for, at vor Neutralitet kan blive hævdet i Krigstid. Men tillige har det været og er det vedblivende endnu vor Mening, at hvis vor neutralt Stilling krænkes, hvis der gøres Angreb paa den i et givet Tilfælde, have vi selvfølgelig — derfor er det, at vi gøre, hvad vi kunne, for at gøre vort Forsvar stærkt — i Sinde at forsvare os til det yderste; og saa længe vi kunne. Naar der bliver talt om at konstatere vor Neutralitet, tilstaar jeg, at det er et Ord, jeg ikke ret forstaar Meningen af. Jeg siger som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (*Dinesen*), at hvis Meningen er, at vi konstatere vor Neutralitet ved at gøre Modstand imod Forsøg paa at tvinge os til at gaa med den ene eller den anden Magt i Krigstiltælde, og ikke alene gøre Modstand, men gøre den yderste Modstand derimod, ja saa kunne vi gerne bruge det Udtryk, saa siger det ikke andet, end hvad vi andre hidtil have sagt, at vi ville forsvare vor Neutralitet. Den ærede Ordfører ønskede, og deri er jeg enig med ham, at vi en Gang maa kunne komme til en endelig Ordning af vort Forsvarsvæsen, saa at vi ikke altid skulle have disse opslidende Kampe om tilsyneladende smaa Ting, som vi nu have Aar for Aar. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, som jo ikke ligger for, men jeg vil kun sige, at jeg tror, at man gør sig nogen Illusion, hvis man virkelig mener, at man gennem Forhandlinger, førte ad den ene eller den anden Vej, skulde kunne komme til Nedsættelser, saa at man kunde faa et billigere Forsvarsvæsen end hidtil, og jeg tror ligeledes, at man gør sig Illusion, hvis man tror, at der fra den Side, som man dog skal forhandle med for at komme til ét Resultat, kan være Tale om at opgive Kjøbenhavns Landbefæstning. Den ærede Ordfører talte om — hvad jeg skal berøre med et Par Ord og saa hermed slutte — at der skal være fremkommet et mindre godt Forhold mellem Hæren og den civile Befolkning, og særlig fremhævede han det bedrøvelige Tilfælde med den Rørdanske Sag. Jeg skal paa ingen Maade komme nærmere ind herpaa. Jeg kan i mangt og meget være enig i, hvad der blev sagt i saa Henseende baade af den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (*Dinesen*) og andre. Jeg skal dog alligevel gøre opmærksom paa, at det kan heller ikke nytte, at man ganske lukker sit Øje for de virkelig eksisterende Forhold her i Verden. Det er jo en Gang saa, at der for ethvert Menneske — og